

מסורת הש"ס

הגהות הב"ח

(א) נח' הוא קטבע ליה
קמן: (ב) שם משום הא
לא ליה (כתי קלמנ)
מלח' ויב' ס' סורי
(ג) מ'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'
(ד) שם נח'ס'ס'ס'ס'ס'
גידה שמא יבנ'ס'ס'
(ה) תיה' קלס'ס'ס'ס'
ידע'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'
ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'
ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'
ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'
ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'
ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'

העדות הנ"ל

[illegible]

לומר לא התקבלתי ואם רוצה צעה"י
לישבע לא נאמן וי' כל כך השעה
שכר: ש"ר א"ר א"ר בר עוקבא
דכננד כל היום כל תשע. יום אחד
לאלהר זמנו נמנו לו חכמים לישיב
ויטול: **ב"ר** המלוה את חבירו.
העביע זמן ולא פרע לו: ולא יסכנו.
לפי שזקן אלף צ"ד: ולא יכנס
לכסו. בגמ' מפרש במאן קאי: פ"ו
לו שני כלים. וחזרו כנגד שניהם
ומשכנו בשניה: נטול אחד ומחזיר
אחד. כשעש הוא נ"ך לזה יחזירו
לו משום ההומה העבטו ועכב את
השני וכשיתקדך לו לשני יטול זה
ואת הראשון ויחזיר את השני כדמפרש
ואחיל מחזיר את הכר בלילה ואת
המחשירה ביום: **מ**. לזה את
המשי העבטו ליתרין שאין כאן
מזאת העבטו אלא ימכרו וגבה חובו
הכסב תשיב לו כמביא ולא ליתרין:
ששנים יום. זמן צ"ד: **ג**ל' ושלית
גל' מנחה ומזרח. קף הוא חתי
רשאי ליתכן לביטוי ולמשכנו אלא
ורואו שזקן ומתקן דבר שאחזו בידו
ממנו: **משכנו**. משמע בחור
היה: חטילה מחור הימית משמע
היה ריחיים ורכב בנו ביום שמיני:
לעולם כעטל חוב. קאמר ולא חידוק
מיהא הא כלים אחרים חבול דכנלים
אחרים עובר משום לא חבא אלא
אין ובהי אליתרין להספק ללא
שני משום ריחיים ורכב וחד משום
לא חבא אל ביום: **משמע שזאמר**
ביתר עמוד. ויפלי אלף את העבטו
לו חתי יודע שזאמר יוציא את אלף
מיו יוציא את לא עצה"י: **מ**א' ללא
לכרוס שלית ב"ד ו'. שוכנס לתוך
הבית וה"ק והאיש דהוא שלית ב"ד
וואר אתה טעם צו יוציא אלף:

חוב ולעבור עליו בשני
איני יודע שהאיש אשר
והאיש לרבות שליח²

אבל מלא זמן חיוביה רמי אנפשיה ומידכר
וכי שכיר עובר משום כל תגולת התם תרי
חוקי הכא חדא חזקה גבי בעל הבית איכא
תרי חוקי חדא דאין בעל הבית עובר משום
יכל תלין וחדא דאין שכיר משהא שברו
והכא חדא חזקה: אם יש עדים שתבעו הרי
השבע נוטל: והא (א) קתבעו לקמן א"ר אסי
השתבעו בומנו ודלמא לבתר הכי פרע אמר
אביי שתבעו כלל זמנו ולעולם (ב) (לא פרע ליה)
א"ר חמא בר עוקבא כנגד אותו היום של
תביעה: **מתני'** המלוה את חבירו לא
ימשכנו אלא בב"ד ולא יכנס לביתו ליטול
משכנו שנאמר ב'בחון תעמוד ה'יו לו שני
כלים נטל אחד ומניח אחד וימחזיר את הכר
בלילה ואת המחזירה ביום ואם מת אחד
מתויר לירשיו רשב"ג אומר אף לעצמו אינו
מתויר אלא עד שלשים יום ומשלשים יום
ולהלן מוכרן בב"ד: **גמ'** אמר שמואל
השליח ב"ד מנתח נתוחי אין אבל משכנו לא
והתנן המלוה את חבירו לא ימשכנו אלא
בב"ד מכלל דבב"ד ממשכנין (א) א"ל שמואל
אימא לא ניתחנו אלא בב"ד הכי נמי מסתברא
דקתני סיפא לא יכנס לביתו ליטול משכנו
מני אלימא בעל חוב מרישא שמע מינה
אלא לאו שליח ב"ד אי משום הא לא איירא
(א) ה"ק המלוה את חבירו לא ימשכנו אלא
בב"ד מכלל דבב"ד ממשכנים ובעל חוב אפי'
נתוחי נמי לא (א) שלא יכנס לביתו ליטול
משכנו מתיב רב יוסף (א) לא יחבל ריחים
ורכב הא דברים אחרים חבל (א) לא תחבל בגד
אלמנה הא של אחרים תחבל מאן אי נימא
בעל חוב הא כתיב (א) לא תבא אל ביתו
לעבט עבטו אלא לאו שליח ב"ד תרגמה
רב פפא בריה דרב נחמן קמיה דרב
יוסף ואמרי לה רב פפא בריה דרב
יוסף קמיה דרב יוסף לעולם בבעל
ין ח"ש ממשמע שנאמר ב'בחון תעמוד
ה' נושה בו יוציא אלא מה תלמוד לומר
דין מאי לאו שליח בית דין כלזה
לא

1. *Chlorophyll a* (Chl *a*)

ששכרו ולא יהיה נשבע ונוטל ויהיבא
ימים שקלץ לו שמים שהעדים יודעים
בדפריך וכן משמע בפרק כל הנשבעין
קמני ראה דלשבע לא קמני משמע
דנשבע ונוטל היינו שיביא ראה

ששכרו ויהיה נשבע וטוטל:
השנה דמבא זמן חוביה רמי
אנשיה ומדבר, וז"ל
א"כ בזמנו אמאי נשבע שכי וטוטל
לימא בעה"כ איני זוכר עתה אכל היינו
לי עד שיעלה עמוד השחר שאזכור
נתייחס אם לא כיון שאחר זמנו אנו
פוטרים אותו מטעם זה ועוד קשה
במדה במקל אמאי אין צל הבית
נשבע דרמי אנפשיה שכינא של
נשבע למה וי"ל דהנה שכינא בעה"כ

לחייכם חזקה לחין שפיר תשהה שפרו
והדומה כמו שאתם נחמנו ואת חנו

היווה כמו שפירש' במקומו וכן יצא
יכול בעצמו לטעון להי' לו עד שיעלה
עמוד השחר לא היתה כאלו חזקה
לדון שבר משהה שברו שהרי לא
משהה (א) אחר אלא חצבו ממנו ב"ד
ולא רלו יתנו לו ושהו אחרו לעמוד
השחר: ובר' שבריר עובר בבב'
תבוא'. וא"ת בעל הבית נמי איז ליה
כך חזקה שאינו עובר בכל תבוא' וי"ל
דחמיר ליה לאו אחד כמו שנים א"נ
כלאו הכי משני ליה שפיר וא"ת ומ"ת
בבב' חזקה לדון עניה"כ עובר בכל
חלין כנגדו והוא ברי וצרי והמע"ה
וי"ל דחזקה של בעל בית אינה חזקה
טובה לשבר דיומין וא"ת רמי
אפסיה למדבר והוא לן לממר
דנשבע וטוטל וחזקה לדון שבר
משהה שברו לבדו (א) לא חשיבא
במקום שבר אלא בשמיהן יחיד
היו כנגד חזקה שבר והוי ברי
וצרי והמע"ה:

והא תבע ליה קמן. ס"ד השתא
אם יס עדים שתבעו היינו
חפ"י אחר וזמנו פריך דמה אנו
זריצין לגדים הלל חובעו השתא
בעניו נקבע דס"ד הוה מ"ז למיפריך
אמאי קבעו ונטול אלא פריך שפיר:
ורעורם. פ"י בקונטרס וזי שפיר
משהה שפיר כ"כ ואינו
מיושב דלחן צוה רחיה שפירע דחוקה
דלחן שפיר משהה שפיר צוה מושגל
אלא היכא דלחא חוקה דלחן בעה"כ
עובר בצל חלץ כהדה וצל חלץ

ועולם נומר לא פרע לי: **מחזיר א**
עבד לא מהני והרי השבת העבוס
בתשענו נאסבור ואלין דמקין אבדמינא
והפא יליף מהשכ שבי דרמשי התם
יסבור דאס חבל וגו' משמע דמשכני
דף קד: דמחרן לא רכ שש המלוה
אליכא דלשמואל דלשמואל אין שייך
דקן מתאר דלשמואל ולמחרן אפילו דלא
אלא בתשכני ברשות אין תריך לומר
יומיה ויהפוך הדרשה:
פרות חייב משום ב' מחזיר אפירש
אלת המחרשה דקמי' ולמחר אפירש
מתקניס האובל בעני כולי א' לכן
גרסינן וזו של ספרים וכן גרס
נח. אבל פרות החורשות לא מיקרי
הקרקע דנראה דלא מייחייב בהשכ
דזו שקעקע בתחרשה לא כסף אלא
קמז: עבדא ליה אימיה מגרדמא
יבא לא יתחננו אלא בבית דין.
מאי לא גזירה שמה יכנס צנימו:
יהי כ"ב ודזו ספרים גרסי הכי קאמר:
מטה

עין משפט
נר מצודה

קבצו א ב מ"י מ"א מ"ב
 שפרתו ה' ויעין
 שם סגן לנחין קפא טור
 שיע ח"מ ח' ט"ט ט"ז
 קבצו ב ד מ"ה מ"ג
 מלואו ה' ד' ד' ד' ד'
 שגס ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט
 ט"ט ט"ט:
 קבצו ה מ"י ש"ס
 ועין נכסות
 נכסות ט"ט ט"ט ט"ט
 ט"ט:
 קל מ"י ש"ס ה'
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט
 קל"א ז מ"ה ש"ס
 ט"ט ט"ט ט"ט ט"ט
 ט"ט:
 קבל ח ט"ט ט"ט ט"ט
 ד ועין ש"ס ט"ט
 ש"ס ט"ט:
 מ"י מ"י מ"י מ"י מ"י

—

תורה אור השלם
לא תעשק את רעך
לא תגול לא תלך
על שכיר אתה עדי
קובץ ארץ
בבית העמם ובו יושב
אשר אתה נשע בו ויוציא
אלוהים את העבד
הזה: וברבים די
אל תחבל רחם וקרב
בו נפש הוא חבל:
ברבים די
לא תשק ממשך כנך
ולא תחבל כנך
ברבים די
אלמנה: ודי שעה ברעך משאת
מאומה לא תבא אל
יתום לעבט עבדו:
ברבים די

מוסף רש"י

כִּי שְׂכִיר עֹבֵד עַל כָּל
תְּבוּלָה. לְקַנֵּל שָׂמְרוּ בִּי
יְשׁוּעוֹתָיִם וְשִׁבְיוֹתָיִם מִיָּד.